

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Causal Relationship Model) ของตัวแปร ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ปัจจัย ประกอบด้วย 1) ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วยตัวแปรที่สังเกตได้ 5 ตัวแปร ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม เชี่ยวชาญในกลุ่มสาขาวิชาที่เรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 2) ปัจจัยทางครอบครัว ประกอบด้วยตัวแปรที่สังเกตได้ 3 ตัวแปร ได้แก่ เศรษฐฐานะผู้ปกครอง การสนับสนุนจากผู้ปกครอง สภาพแวดล้อมภายในบ้าน 3) ปัจจัยความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ บรรทัดฐานทางสังคม การรับรู้ความสามารถการเป็นผู้ประกอบการ ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ 4) ปัจจัยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วยตัวแปรที่สังเกตได้ 6 ตัวแปร ได้แก่ คุณภาพการสอนของครู ภูมิหลังของครู สภาพแวดล้อมในห้องเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พฤติกรรมการสอนของครู บรรยากาศในชั้นเรียน มีวัตถุประสงค์เฉพาะสำหรับการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 3 ข้อ คือ 1) เพื่อพัฒนาแบบวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ 2) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 3) เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทั้งทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ จำนวน 3 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรในปีการศึกษา 2564 จำนวนนักศึกษารวมทั้งสิ้น 18,668 คน ผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จากเกณฑ์การกำหนดขนาดตัวอย่างจากแนวคิดของ Schumacker & Lomax (1996) Hair และคณะ (1998) ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม จำนวน 600 คน เพื่อให้การวิเคราะห์โมเดลมีความแข็งแกร่งเป็นไปตามเงื่อนไขของวิธีโลกัลิสต์สูงสุดจึงนับว่าเพียงพอ ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 191 คน มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 285 คน มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ จำนวน 124 คน รวมทั้งสิ้น 600 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบวัดมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 6 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ประกอบด้วย เพศ ชั้นปี ศาสนา คณะที่ศึกษา ภูมิหลังครอบครัว ประเภทธุรกิจที่สนใจซึ่งเป็นคำถามแบบตรวจสอบรายการ (Check list) ตอนที่ 2 แบบวัดเกี่ยวกับคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสามจังหวัดชายแดนใต้ ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยทางครอบครัว ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสถิติพื้นฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปร ด้วยโปรแกรม LISREL Version 8.72 ประมาณค่าพารามิเตอร์ด้วยวิธีไคล์ลิชูด ตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลตามสมมติฐานการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้ค่า χ^2 , GFI, AGFI, SRMR และ RMSEA เป็นดัชนีวัดระดับความกลมกลืนผลการวิเคราะห์เสนอในรูปแบบวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแสดงอิทธิพลของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ รวมทั้งตารางแสดงอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวม

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ สรุปได้ตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาแบบวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้

การกำหนดข้อองค์ประกอบ โดยพิจารณารายละเอียดจากข้อคำถามในแต่ละองค์ประกอบ และศึกษาจากเอกสารเพิ่มเติม ทำการกำหนดข้อแต่ละองค์ประกอบ ทำให้ได้คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ 5 องค์ประกอบ ประกอบด้วย ความมีวินัย ความกล้าเสี่ยง ความกล้าที่จะแข่งขัน การทำงานเชิงรุก การมีอิสระในการบริหารงาน ซึ่งได้มาจากการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

ในแบบวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ใช้แบบประเมินแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับของ Likert ต้นฉบับมีจำนวนข้อคำถามอยู่ทั้งหมด 20 ข้อ เมื่อผ่านผู้เชี่ยวชาญตรวจหาค่าความตรงเชิงโครงสร้างคงเหลือข้อคำถามทั้งฉบับ จำนวน 19 ข้อ ผู้วิจัยนำแบบวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน ได้แบบวัดที่สมบูรณ์กลับคืนมา จำนวน 30 ฉบับ วิเคราะห์ค่าความเที่ยงรายฉบับเท่ากับ 0.878 และค่าอำนาจจำแนก มีค่าระหว่าง 0.175 ถึง 0.683 คงเหลือข้อคำถามทั้งฉบับ จำนวน 18 ข้อ

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ในประเด็น ความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) พบว่า โมเดลการวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ มีความตรงเชิงโครงสร้าง โดยพิจารณาจากค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความตรงของโมเดล ได้แก่ ค่า $\chi^2 = 2.08$, $df = 4$, $p = 0.72$ ดัชนี CFI = 1.00, GFI = 0.97, AGFI = 0.90, RMSEA = 0.000 แสดงว่า โมเดลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และผลการวิเคราะห์ยังสอดคล้องกับค่าดัชนี CFI, GFI, และ AGFI ที่มีค่ามากกว่า .90 ดัชนี RMSEA ที่มีค่าต่ำกว่า .05

2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ พบว่า มีค่าระหว่าง 0.469 – 0.909 ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า

โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุมีความเหมาะสมสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยมีค่าสถิติที่ได้จากการตรวจสอบโมเดลทุกค่าเป็นไปตามเกณฑ์ คือ ค่าไค - สแควร์ / ที่ชั้นความอิสระ (df) เท่ากับ 1.05 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ค่าดัชนีความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) และค่ามาตรฐานดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองส่วนที่เหลือ (SRMR) มีค่าเท่ากับ 0.97, 0.96 และ 0.03 ตามลำดับ ค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) มีค่าประมาณ 0.01 ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) ของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.93 นั้น แสดงว่า ตัวแปรที่นำมาศึกษาในโมเดลสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ ได้ร้อยละ 93

3. เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้

เมื่อพิจารณาทารางแสดงอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม พบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ได้รับอิทธิพลทางตรงโดยรวมสูงสุดจากปัจจัยทางครอบครัว รองลงมาคือ ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยการจัดการเรียนรู้ และปัจจัยการตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีค่าเท่ากับ 0.947, 0.786, 0.048 และ - 0.841 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คือ ปัจจัยทางครอบครัวมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านการจัดการเรียนรู้ และลักษณะส่วนบุคคลไปยังคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา เท่ากับ 0.924 รองลงมา ปัจจัยการจัดการเรียนรู้มีอิทธิพลทางอ้อมผ่านลักษณะส่วนบุคคลไปยังคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา เท่ากับ 0.187

อภิปรายผลการวิจัย

1. การพัฒนาแบบวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้

การสร้างแบบวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ ในการตรวจสอบข้อคำถามรายข้อ รวมทั้งตรวจสอบความตรงเชิงพินิจ และความตรงเชิงโครงสร้าง ปรากฏว่าได้ข้อคำถามจำนวน 18 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.878 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดีสอดคล้อง Nunally (1967 : 126 as cited in Saaiyot, 2000 : 317) ที่กล่าวว่า เกณฑ์การคำนวณค่าความเที่ยง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient; α) มีค่าความเที่ยงหรือค่าความเชื่อมั่นมากกว่า .80 ถือว่าเป็นค่าที่ดีซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์มีองค์ประกอบที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้ศึกษาคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการในนักศึกษา การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) พบว่า โมเดลการวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาที่มีความตรงเชิงโครงสร้างโมเดลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์เพื่อพัฒนาให้มีลักษณะของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ความกล้าเสี่ยง เนื่องจากปัจจุบันพบว่า สภาวะปัจจุบันมีความไม่แน่นอนสูง การตัดสินใจต้องเร็ว และนักศึกษาอยู่ในช่วงอายุที่มีขอบความท้าทาย ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขอบคิดค้นสิ่งแปลกใหม่ มีความกล้าตัดสินใจ มีความมั่นใจในตนเอง และยอมรับผลเสียที่อาจเกิดขึ้นได้ง่ายทำให้นักศึกษามีความกล้าเสี่ยงและกล้าตัดสินใจในการลงทุนต่าง ๆ ยิ่งบุคคลใดมีความกล้าเสี่ยงยิ่งมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการกับ Gurel, et al. (2013) พบว่า ความกล้าเสี่ยงส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการยิ่งบุคคลมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จสูงยิ่งมีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการสูงซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประกายเพชร วงสวาท (2559) พบว่า ความกล้าเสี่ยงทำให้ผู้ประกอบการได้เปรียบทางการแข่งขัน และทำให้ผลการดำเนินงานอยู่ในระดับดีมากเมื่อผู้ประกอบการกล้าที่จะเสี่ยง

ด้านการมีอิสระในการบริหารงาน เนื่องจากนักศึกษาเป็นผู้ที่ต้องมีความเชื่อมั่นในความสามารถบริหารจัดการชีวิตของตนเองได้อย่างมีอิสระ มีความเป็นผู้นำ สามารถเข้าใจกระบวนการ มีทักษะการคิด กล้าคิดกล้าทำ มีการวางแผนงานที่เป็นระบบ มีความสามารถในการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเฟรส์เซอร์ Frese, 2000 (อ้างถึงใน นวรัตน์ ขนาพรรณ, 2550) ได้กล่าวว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จมีความสามารถและความปรารถนาที่จะจัดการควบคุมสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองในเรื่องที่เกี่ยวกับโอกาสในการดำเนินการโดยบุคคลที่มีความเป็นตัวของตัวเองนี้จะตัดสินใจและกระทำการต่างๆอย่างเป็นอิสระไม่พึ่งพาอาศัยใครและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสุธาทิพย์ จันทร์เจริญผล (2558) ซึ่งกล่าวว่า ผู้ประกอบการสามารถ

ตัดสินใจ รับผิดชอบ แก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆได้ด้วยตนเอง มีการปรับตัว ติดตามแนวโน้มความนิยมของลูกค้า สามารถวิเคราะห์ความสามารถของคู่แข่งและมีการใช้กลยุทธ์เหนือกว่า

ด้านความกล้าที่จะแข่งขัน เนื่องจากนักศึกษามีความมุ่งมั่นสูงในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความมุ่งมั่นพยายาม เมื่อได้รับงานที่ได้รับมอบหมายมีการบริหารจัดการเวลาได้เหมาะสม งานที่ออกมามีคุณภาพนำความถนัดของตนเองมาเป็นแรงผลักดันเพื่อให้ตัวเองเหนือกว่าคนอื่น และมีความรู้ความสามารถในการที่จะเอาชนะคู่แข่งไม่ว่าจะทางการเรียนหรือทางธุรกิจ สามารถแข่งขันกับคนอื่นได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ และวิโรจน์ เจริญลักษณ์ (2558) ซึ่งพบว่า การเป็นผู้ประกอบการจะต้องมีกลยุทธ์การตลาดใหม่ ๆ เพื่อให้เกิดจุดเด่นเป็นการสร้างความได้เปรียบในการประกอบธุรกิจ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสุชาติพย์ จันทรเจริญผล (2558) ซึ่งกล่าวว่าผู้ประกอบการสามารถตัดสินใจ รับผิดชอบ แก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง มีการปรับตัว ติดตามแนวโน้มความนิยมของลูกค้า สามารถวิเคราะห์ความสามารถของคู่แข่งและมีการใช้กลยุทธ์เหนือกว่าและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของประพนธ์ เล็กสุมา (2555) พบว่าผู้ประกอบการใช้กลยุทธ์ทางการตลาด คือ รื้อฟื้นความหลากหลาย ครอบคลุมของสินค้า และใช้กลยุทธ์การตั้งราคาต่ำเพื่อดึงดูดลูกค้า มีการส่งเสริมการขายด้วยการลดราคา การแถมสินค้า การประชาสัมพันธ์ปัญหาที่พบของผู้ประกอบการ คือ การขยายร้าน สภาวะเศรษฐกิจที่ผันผวนมีผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น โดยผู้ประกอบการสามารถแก้ไขได้ชัดเจน

ด้านความมีนวัตกรรม ในภาวะปัจจุบันต้องมีการเปิดรับสิ่งใหม่ๆ ความกล้าทดลอง แสวงหาความรู้ใหม่ ๆ มีความคิดที่แปลกใหม่ริเริ่มสร้างสรรค์ เทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ทันสมัย จึงต้องมีการพัฒนาตัวเองอยู่เสมอและเรียนรู้ที่จะคิดค้นหาวิธีการใหม่ ๆ เพื่อให้สนองความต้องการทางเศรษฐกิจสังคม ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของLongencker และคณะ (2003) พบว่าผู้ประกอบการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ เพื่อประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของพันธุ์อาจ ชัยรัตน์ (2547) ได้กล่าวถึงความหมายของนวัตกรรมในเชิงเศรษฐศาสตร์ไว้ว่า คือ การนำแนวคิดใหม่หรือการใช้ประโยชน์จากสิ่งที่มีอยู่แล้วมาใช้ในรูปแบบใหม่เพื่อทำให้เกิดประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจรวมทั้งได้กล่าวว่า ความหมายในเชิงแคบของนวัตกรรม คือ ผลผลิตของความสำเร็จทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีร่วมกับพลวัตของกิจกรรมทางสังคมในขณะที่ความหมายเชิงกว้าง หมายถึง แนวความคิด การปฏิบัติหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ใหม่ต่อตัวปัจเจกหรือหน่วยที่รับเอาสิ่งเหล่านั้นไปประยุกต์ใช้

การทำงานเชิงรุก เนื่องจากนักศึกษามีความสามารถในการบริหารจัดการโดยมีการวางแผน กำหนดเป้าหมาย วิธีการดำเนินงานและมอบหมายงานอย่างเหมาะสมซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดและผลการศึกษาของMiller (1983) ที่พบว่า ระดับของการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับ การทำงานเชิงรุก ระดับของการเป็นผู้ประกอบการเพิ่มสูงขึ้นเนื่องมาจากผู้ประกอบการมีการทำงานเชิงรุกที่มากขึ้น และยังสอดคล้องกับแนวความคิดและผลการศึกษาที่สำคัญของCovin & Slevin (1991)

และ Lumpkin & Dess (1996) พบว่า องค์ประกอบที่สำคัญของคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ คือ การทำงานเชิงรุก

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) พบว่า โมเดลการวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาที่มีความเหมาะสมสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความตรงเชิงโครงสร้างโดยพิจารณาจากค่าสถิติ ได้แก่ ค่า $\chi^2 = 254.64$, $df = 240$, $p = 0.247$ ดังนั้น $CFI = 1.00$, $GFI = 0.97$, $AGFI = 0.92$, $RMSEA = 0.012$ แสดงว่าโมเดลเหมาะสมสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และผลการวิเคราะห์ยังสอดคล้องกับค่าดัชนี CFI , GFI และ $AGFI$ ที่มีค่ามากกว่า .90 ดังนั้น $RMSEA$ ที่มีค่าต่ำกว่า .05 สอดคล้องกับ Phiriyawat (2010) ที่กล่าวว่า ถ้าไคสแควร์มีค่าสูงมาก แสดงว่าฟังก์ชันความเหมาะสมกลมกลืนมีค่าแตกต่างจากศูนย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถ้าค่าไคสแควร์ต่ำมาก ยังมีค่าใกล้เคียงศูนย์มากเท่าไร แสดงว่าแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ แบบจำลองสมมติฐานที่มีความกลมกลืนกับข้อมูลค่าไคสแควร์ควรมีค่าใกล้เคียงกับค่าองศาอิสระ สำหรับ ค่า (CFI) โดยทั่วไปค่า CFI ที่มากกว่า 0.94 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ค่า $CFI = 1.00$ และดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of fit index, GFI) โดยทั่วไป ค่า GFI ที่มากกว่า 0.90 ขึ้นไป ถือว่าเป็นค่าที่ยอมรับได้ ซึ่งการวิเคราะห์ครั้งนี้ ค่า $GFI = 0.97$ และโดยทั่วไปค่า $RMSEA$ ที่น้อยกว่า 0.07 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ และค่าวิเคราะห์ $RMSEA = 0.012$ ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ (Hu & Bentler, 1999; Golob, 2003; Kline, 1998; Hu & Bentler, 1999 as cited in Phiriyawat, 2010 : 19-20)

2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์และวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทั้งทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้

โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตามสมมติฐานมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) ของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ พบว่ามีค่าเท่ากับ 0.93 นั้นแสดงว่า ตัวแปรที่นำมาศึกษาในโมเดลสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ ได้ร้อยละ 93 ซึ่งในความเป็นจริงแล้วคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาเกิดจากตัวแปรต่าง ๆ มากมาย ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถนำมาศึกษาได้อย่างครอบคลุมครบถ้วนแต่จากตัวแปรที่ผู้วิจัยเลือกมาศึกษา พบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการได้รับอิทธิพลโดยรวมสูงสุดจากปัจจัยทางครอบครัว รองลงมาคือ ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยการจัดการเรียนรู้ และปัจจัยการตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ตามลำดับ ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คือ ปัจจัยทางครอบครัวมีอิทธิพลทางอ้อมผ่าน

การจัดการเรียนรู้ และลักษณะส่วนบุคคลไปยังคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา รองลงมา ปัจจัยการจัดการเรียนรู้มีอิทธิพลทางอ้อมผ่านลักษณะส่วนบุคคลไปยังคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

2.1 จากการศึกษาปัจจัยด้านครอบครัวมีอิทธิพลทางตรงต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ ปัจจัยด้านครอบครัวมีความสำคัญยิ่งต่อตัวนักศึกษา อาจสืบเนื่องจากคนไทยนั้นครอบครัวถือว่ามีอิทธิพลต่อการใช้ชีวิตในทุกด้าน รวมถึงการทำงานด้วยเช่นกัน เมื่อเกิดปัญหาและความตึงเครียด หากได้รับกำลังใจและคำปรึกษาจากคนในครอบครัวจะส่งผลให้ความรู้สึกของนักศึกษารู้สึกผ่อนคลายและบรรเทาลง และหากบุคคลในครอบครัวภาคภูมิใจกับงานของนักศึกษาจะส่งผลให้ตัวนักศึกษานั้นเกิดความตั้งใจและมีความสุขในการทำงานหรือประกอบธุรกิจให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สพลกิตต์ สังข์ทิพย์ และสุชาดา บวรกิตติวงศ์ (2557) ที่พบว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อความสุขในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และจากการศึกษาของ Mohamed Hadad (2006) ได้ข้อค้นพบในลักษณะเดียวกันว่าครอบครัวเป็นพื้นที่สำคัญที่สุดเป็นศูนย์รวมจิตใจที่มีบทบาทสำคัญมากในการช่วยค้นหาความถนัดและความสนใจของนักเรียนตลอดจนการเตรียมความพร้อมและสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีที่เหมาะสมก่อนจะไปเผชิญการเรียนรู้จริงในสังคม และยิ่งสอดคล้องกันกับการวิจัยของอลิษา แคล้วเครือ และธีระวัฒน์ จันทิก (2559), สมคิด ปิ่นทอง (2556) พบว่า การมีครอบครัวที่อบอุ่นและเป็นกำลังใจในการทำงานภาระงานที่รับผิดชอบไม่ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ในครอบครัวคนในครอบครัวจะมีส่วนรับรู้และช่วยให้คำปรึกษาสมาชิกในครอบครัวภูมิใจในงาน ทุกคนจะรับรู้ปัญหาและร่วมกันแก้ไข และเป็นกำลังใจให้กันและกันนั้นถือเป็นองค์ประกอบของความสุขของครอบครัว

2.2 จากการศึกษาปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลมีอิทธิพลทางตรงต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ เนื่องจากบุคคลแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันในทางบุคลิกภาพและพฤติกรรม อาจเนื่องมาจากพันธุกรรมและจากประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับมาแล้ว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวทางการกระทำพฤติกรรมหรือการคิดซึ่งประกอบด้วย ความรู้พื้นฐานเดิม เชาว์ปัญญา สาขาวิชาที่เรียน เจตคติที่มีต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทำให้บุคคลที่มาจากต่างครอบครัวก็จะแตกต่างกันไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชินกร น้อยยงคำ และปภาดา น้อยยงคำ (2555) ที่พบว่า บุคลิกภาพและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำงานนั้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขในการทำงานของพนักงานอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และยิ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุธีรา อะทะวงษา (2556) ได้เสนอแนะไว้ว่า ลักษณะนิสัยส่วนบุคคล แรงผลักดันภายใน และทักษะความรู้ความสามารถส่งผลให้มีลักษณะการเป็นผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จ

2.3 ปัจจัยการตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บรรทัดฐานทางสังคม การรับรู้ความสามารถต่อการเป็นผู้ประกอบการทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลทางตรงในเชิงลบต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ อาจกล่าวได้ว่า บุคคลที่มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสูงจะทำให้สามารถเป็นผู้ประกอบการได้ต่ำ อาจเนื่องมาจากนักศึกษามีความพร้อม มีความตั้งใจ มีความสามารถ มีความพยายามในการเป็นผู้ประกอบการ มีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการแต่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงจนเกินไป ไม่พึ่งพาใคร มีความคิดที่จะประกอบธุรกิจเป็นของตัวเอง และมีความตั้งใจเป็นอย่างมากที่จะประกอบธุรกิจให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ ดังนั้นอาจจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการให้มากยิ่งขึ้นทำให้นักศึกษาได้รู้ความสามารถของตัวเองแล้วเพิ่มเติมในส่วนที่ยังบกพร่อง ซึ่งนักศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้มีพฤติกรรม การเป็นผู้ประกอบการมากขึ้นนั้นจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการสนับสนุนความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยการพัฒนาความรู้ความสามารถในการประกอบธุรกิจให้นักศึกษา ปลุกฝังความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา และการนำความรู้ที่มีมาให้เกิดประโยชน์พร้อม ๆ กับการสนับสนุนทางสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้การสนับสนุนโดยครอบครัว และเพื่อน ๆ เช่น การให้คำปรึกษา การช่วยเหลือเกื้อกูล การรับฟังปัญหา ตลอดจนการให้กำลังใจสร้างบรรทัดฐานทางสังคมให้ดีขึ้นเพื่อจะให้นักศึกษามีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการที่สูงขึ้นซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของพรทิพย์ ม่วงมี (2555) Ferreira et al. (2012) Heuer and Linan (2013) แสดงให้เห็นว่าบุคคลรู้สึกว่าการที่บุคคลอ้างอิงใกล้ชิดสนับสนุนการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ และส่งเสริมความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการให้กับนักศึกษาได้ และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของSenay Sabah (2016) และOzaralli,& Rivenburgh (2016) และมีบทบาทในการส่งผ่านอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเอง การรับรู้การสนับสนุนจากสังคม และอิทธิพลของวัฒนธรรมแบบรวมกลุ่มซึ่งจากการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างตัวแปรสาเหตุที่ส่งผลต่อตัวแปรพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการของวัยรุ่นประกอบกับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพปรากฏว่าความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการของวัยรุ่นมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสามารถทำนายพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการของวัยรุ่นไทยได้เป็นอย่างดีซึ่งความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีองค์ประกอบย่อย 2 ด้าน ได้แก่ ความต้องการและความตั้งใจแน่วแน่ โดยที่หากวัยรุ่นรับรู้ความสามารถของตนเองและรับรู้การสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลรอบข้างจะส่งผลให้เกิดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่มากขึ้นตามไปด้วย

2.4 ปัจจัยการจัดการเรียนรู้มีอิทธิพลทางตรงต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในสามจังหวัดชายแดนใต้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนได้รับการส่งเสริมและสนับสนุน

จากผู้บริหารให้มีความรู้ ทักษะ จัดอบรมที่ส่งเสริมและพัฒนาตามความถนัดและสนใจ เพื่อความก้าวหน้าในสายอาชีพ และงานมีประสิทธิผลต่าง ๆ เพิ่มขึ้นทำให้ครูผู้สอน มีความกระตือรือร้นและพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ เมื่อครูมีความรู้และพัฒนาตัวเองอยู่เสมอก็สามารถเป็นต้นแบบ อบรมบ่มเพาะแก่นักศึกษาให้มีความรู้ ทักษะ การปฏิบัติในโลกแห่งความเป็นจริงได้ สามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ที่พบเจอไปได้ อีกทั้งครูผู้สอนยังมีความเชี่ยวชาญในการจัดการเรียนรู้ และสามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ดีให้นักศึกษา ทำให้นักศึกษามีความสนใจในการเรียน และมีเจตคติที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของEun (2002) ศึกษาอำนาจและความรู้ความสามารถของครูในการปรับใช้วิธีสอนต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับบริบทพบว่า ประสิทธิภาพการสอนของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอนซึ่งการที่ครูผู้สอนจะสามารถ ปฏิบัติการสอนได้มีประสิทธิภาพและบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้นั้นประกอบไปด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านตัวครูผู้สอน วิธีการสอน สื่อเทคนิคการสอนต่าง ๆ บรรยากาศสภาพแวดล้อม และ ปัจจัยสนับสนุนอื่น ๆ และสอดคล้องกับงานวิจัยของพูนสุข อุดม (2556) ศึกษาการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลกระทบต่อการพัฒนาสมรรถนะของครูในภาคใต้ ตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพ ด้านกระบวนการพัฒนาจัดการเรียนรู้ พบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการพัฒนาสมรรถนะของครูในภาคใต้ ด้านการสร้างและพัฒนาหลักสูตร ด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และด้านการจัดการชั้นเรียน ได้แก่ การพัฒนาตนเองของครู ความพร้อมด้านวิชาการของสถานศึกษา บรรยากาศวิชาการของสถานศึกษา และความพร้อมของนักเรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภา เพียรเจริญ (2556) ได้ศึกษาเรื่องบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ของครูตาม หลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดปทุมธานี พบว่า ด้านการส่งเสริม การพัฒนาครู ผู้บริหารและครูให้ความสำคัญกับด้านนี้อยู่ในระดับมาก เนื่องมาจากนโยบาย กระทรวงศึกษาธิการในการส่งเสริมให้มีระบบกระบวนการผลิต พัฒนาครูให้มีคุณภาพและมีมาตรฐาน ที่เหมาะสมกับวิชาชีพชั้นสูง ครูเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการพัฒนาผู้เรียน หากครูได้รับการส่งเสริมพัฒนา ให้มีความรู้ ทักษะ มีความก้าวหน้าในวิชาชีพ ย่อมส่งผลให้การจัดการเรียนรู้มีคุณภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 แบบวัดคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการพัฒนาขึ้นเพื่อนำไปใช้กับนักศึกษา หากนำไปใช้กับกลุ่มอื่น ๆ ควรมีการตรวจสอบคุณภาพความตรง และทำการปรับปรุงด้านภาษา ให้มีความเหมาะสมกับช่วงวัยและบริบทของกลุ่มตัวอย่าง

1.2 จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ได้รับอิทธิพลทางตรงโดยรวมสูงสุด

จากปัจจัยทางครอบครัวมากที่สุด ดังนั้นคนในครอบครัวควรให้การส่งเสริมสนับสนุน ยอมรับความคิดหรือเป้าหมายในการที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา เพื่อทำให้เกิดผู้ประกอบการของคนรุ่นใหม่ต่อไป

1.3 จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ได้รับอิทธิพลทางตรงโดยรวมรองลงมาจากปัจจัยทางครอบครัว คือ ปัจจัยคุณลักษณะส่วนบุคคลดังนั้นโดยคณาจารย์ ผู้บริหารการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ผลิตบัณฑิตสามารถสร้างหลักสูตรที่มีกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาความตั้งใจในการประกอบอาชีพ อีกทั้งสถาบันครอบครัวก็มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเช่นกัน ซึ่งสถาบันครอบครัวมีความเกี่ยวข้องและใกล้ชิดกับนักศึกษา ครอบครัวควรมีการปลูกฝังและการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ ให้นักศึกษาเกิดความคิดริเริ่มในการเป็นผู้ประกอบการ

1.4 จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ได้รับอิทธิพลทางตรงโดยรวมรองลงมาจากปัจจัยคุณลักษณะส่วนบุคคล คือ ปัจจัยการจัดการเรียนรู้ ดังนั้นมหาวิทยาลัยสามารถนำผลการวิเคราะห์ดังกล่าวไปใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการวางแผนการจัดทำหลักสูตรเพื่อพัฒนาหลักสูตรการเป็นผู้ประกอบการหรือบูรณาการหลักสูตรเข้ากับรายวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และจัดกิจกรรมส่งเสริมหรือจัดอบรมเชิงปฏิบัติการให้นักศึกษามีความสนใจในการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบธุรกิจส่วนตัวและสามารถประยุกต์กับสาขาวิชาที่ตนเองเรียนมา โดยจัดกิจกรรมที่สอดคล้องและส่งเสริมคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ให้นักศึกษาสามารถนำไปประกอบอาชีพพัฒนาตนเองได้

1.5 จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้ได้รับอิทธิพลทางตรงโดยรวมต่ำสุดจากปัจจัยการตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้น คณาจารย์และผู้บริหารการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการทำการออกแบบหลักสูตรปริญญาตรีให้นักศึกษาได้มีการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ จัดกิจกรรมศึกษาดูงานของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียง จัดรายวิชาที่สามารถนำไปประยุกต์ได้จัดโครงการอบรมเชิงปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ อาจจะได้ข้อมูลที่จำกัด ไม่ครอบคลุม ดังนั้นจึงควรมีการทำการศึกษาลึก หรือการวิจัยเชิงคุณภาพ ในการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนใต้

โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ทราบถึงปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของนักศึกษาในการเป็นผู้ประกอบการ

2.2 สามารถนำไปพัฒนาต่อยอดโมเดลโดยใช้วิธีวิทยาการวิจัยอื่น ๆ เช่น การวิเคราะห์กลุ่มพหุ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบมีตัวแปรส่งผ่านการวิเคราะห์โมเดลเชิงโครงสร้างพหุระดับ เป็นต้น

2.3 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อทดสอบความแปรเปลี่ยน (Multigroup Analysis) ของโมเดลและค่าพารามิเตอร์ในโมเดลในระดับต่างๆ เช่น สาขาวิชา มหาวิทยาลัย ภูมิภาค เป็นต้น

Prince of Songkla University
Pattani Campus